

Iso G uhkaa

Guggenheim-projekti ei ole kallis yhteiskunnallinen investointi, muistuttaa Markku Valkonen.

Keskustelu Guggenheim-projektista on saanut hysterian piirteitä. Sen näkee, mikäli vaivautuu selaamaan somessa virtaavia mielipiteitä. Kysymys ei ole enää todellisesta keskustelusta vaan omituisen kaunan kloakasta. Joku päivystävä sosiologi voisi ehkä selittää, miksi tämä taideprojekti herättää näin suurta mielten kuohua.

Tarjoan muutaman ”eioon” keskustelupöydän puhdistamiseksi niin, ettei tarvitse kuluttaa energiaa aaveiden karkottamiseksi.

Guggenheim-projekti ei ole syyppää valtion määrärahaileikkauksiin, jotka uhkaavat museoväen työllisyyttä. Guggenheim ei uhkaa Helsingin taidemuseon henkilöstön työllisyyttä. Guggenheim ei merkitse Helsingin kaupungin taidemuseon kokoelmaesittelyn alasajoa. Guggenheim ei uhkaa muiden taidemuseoiden kävijämääriä, päinvastoin ne saavat osansa kasvavasta yleisöstä. Guggenheim ei myöskään turmele Suomen kultakauden taiteen suosiota.

Guggenheim-säätiö ei ole liikeyritys vaan Yhdysvaltain lakien mukainen yleissivistävä non-profit organization. Helsingin Guggenheim ei ole pelkkä ”taidehalli”, vaan näyttelytoiminnan rinnalle tulee kokoelma ja kokoelmapoliittinen ohjelma. Guggenheim ei ole laskeva brändi, vaan päinvastoin se on voimakkaasti uudistumassa ja kasvamassa.

Guggenheim-projekti ei ole kallis yhteiskunnallinen investointi. Jos puolentoista kiertoliittymän hinnalla saadaan pääkaupunkiin kulttuurista ja taloudellista nostetta, hinta on edullinen. Se on myös keynesiläisen elvytysajattelun mukainen järkevä toimenpide laman aikana.

Guggenheim-rakennuksen sijainti ei uhkaa Katajanokan miljöötä. Minun mielestäni Katajanokasta tuli wau-miljöö silloin kun Alvar Aalto suunnitteli Enso-Gutzeitin ”valkoisen vohveli-

muotin” reippaaksi vastavoimaksi Uspenskin katedraalille. Onhan toki niitäkin, jotka eivät ole antaneet tätä temppea Alvar Aallolle anteeksi.

Mikä isossa G:ssä sitten hiertää? Kiihkeä G:n vastustaja Kaarin Taipale kutsui sitä halveksuen ”setien” alulle panemaksi projektiksi. Ilmeisesti kysymyksessä olisi pitänyt olla ”tätien” projekti. ”Tädit” eivät kuitenkaan ole kyenneet esittämään mitään sellaista vaihtoehtoa, joka olisi G:n veroinen.

Meidän sivistysvaltiossamme on tyypillistä, että leimakirveet heiluvat. Kuvataiteilija Kaarina Kaikkonen epäröi televisiossa tuoda G-myön-teistä kantaansa julki, koska hän sanoi pelkäävänsä poliittista leimautumista. Monet muut pysyvät hiljaa yksinkertaisesti siksi, että varovat G:n vastustajien reaktioita. Ovathan he taide-elämän vaikuttajia, jotka eivät halua menettää pelikenttäänsä hallintaa.

Tätä kirjoittaessani en osaa ennakoida, millaisen päätöksen Helsingin kaupunginvaltuusto Guggenheimista leipoo. Jos se on kielteinen, sääli, sillä Suomen taide-elämä menettää harvinaisen hyvän mahdollisuuden. Saamme sitten kaikessa rauhassa karpertyä omaan erinomaisuuteemme.

Olen luonnoltani myönteinen, mutta osaan minäkin vastustaa. Vastustan museoväen irtisanomisia, vastustan jopa sen uhkaa. Keljuttaa myös Kulttuurien museon kohtalo. Sitä olisi pitänyt kehittää ja resurssoida, piru vieköön!

Markku Valkonen on EMMA – Espoon modernin taiteen museon johtaja.

